

Eva och Pål möter Christer 63 år

från samtal aug. 2017 redigerat 2018 02 03:

Från sommaren då jag fyllde ett år (1955) har jag ett foto där jag badar i en zinkbalja i övre trädgården, framför stugan. Det finns också något där jag sitter på stora träbryggan framför huset, några år senare. Annars var jag inte mycket på Kalvsund som barn. Jag växte upp med min mor, med somrarna på bondgård och torp i skog. Under ungdomsåren var jag här på Kalvsund några enstaka gånger, för att besöka min far eller faster Svea, farfars syster.

När jag långt senare själv fick barn, 1984, blev Kalvsund plötsligt viktigt, jag önskar att min son Noel fick växa upp här på sommaren, ett viktigt band bakåt till släkten, med huset på Kalvsund som det fysiska släktbandet. Jag har aldrig valt Kalvsund mer än att huset ligger här. Faster Svea berättade mycket om släkt och historia. Det verkar vara viktigare för alla förr. Huset levde vidare som sommarparadis, utan andra åtgärder än att hålla gräs och syrener i schack. När jag fick barnbarn började jag förverkliga tankarna på att göra något åt huset. Vi har väntat med att göra den stora insatsen som det innebär att göra huset i ordning. Det är vår största ekonomiska satsning i livet, så det måste bli rätt. När jag kommer hit från staden blir det avkoppling. Axlarna åker ner. En förutsättning är att ön är bilfri. Det är en oerhört viktig parameter. Här finns många motsatser till de värden som samhället i stort bygger på. Som tillgänglighet, vi har inga butiker på Kalvsund. Men Kalvsund är nära staden så man har bäge världarna inom loppet av en timme. Ju mer man är här desto mindre blir avståndet – antar jag. Intressesfären minskar med åren, med tiden – man väljer bort saker med stigande ålder. Livet består mer och mer av det som är här – av det som är nära. När jag lämnar ön åker jag någon annanstans. Jag företar en resa mer än jag gör inom staden. Man behöver tänka på sin avfärd när man är här, färjan går inte alltid, det påverkar både livet och känslan. Begränsningen i hur och när man kan flytta sig är en del av det som är värdefullt och viktigt. En ö utan bilar. Man kan inte smita.

Öns organisation: Kalvsund är en familje-ö, det sociala livet är familjestrukturerat. Man gifter sig med grannar, med de som är nära. Vattnet skapar en avgränsning. Här sker inte uppluckringen i lika hög grad som inne i staden. Det har varit en låg rörlighet på husmarknaden, ett hus uppe i backen gick till en av öns barnfamiljer, trots högre bud från andra. En vacker gest. Kanske är bevarandet av familjestrukturen en nyckel till känslan på Kalvsund. Andra samhällen är lösare i strukturen. Kalvsund är speciellt och starkt.